

היא ידועה כבריזיים של פתח-תקווה - אבל

האביב ועד הסתיו, מן הבוקר ועד הערב, על שפת-הים, בתוך ביקיני מסעיר. חברה מכנים אותה, בפשטות, "הגוף".

★ ★ ★

מלכת השכונה

כבר לפני עשר שנים שרק אחריה ב"רחוב. היא היתה החתיכה של פתח-תקווה מאז מלאו לה שלוש עשרה שנים. במסיבת פורים הגיגית של צעירי השכונה נבחרה חנה כמלכת-הגושף, וברוב פאר ו-הדר היא נושאת, מאז ועד היום, את התואר. אבא ואמא שלה לא התפלאו כשראו את חנה חוזרת עם סרטי-מלכות מוצמד לשמך לתה. יש מסורת במשפחה: אחותה של שרה נבחרה פעם, בצעירותה, למלכת סר-נד.

חנה סבלה מהתואר-המלכותי. הערצת הציבור איננו נטל שקל לשאתו: היא לא יכלה לעבור ברחוב, מבלי ששקיקות הת-פעלות של גברים נדהמים תצללנה ב'אזניה ללא-הרף. המצב היה לא-נעים ב'מיוחד בשעות הערב האפלוליות, כשהאח-דה הגברית היתה נעשית ממש פעילה. ידיה של חנה הפכו מנוסות בהדיפת נחשולי ההתקפות של המאוהבים, ולא פעם הסתגרה הנערה בביתה וכירבה לצאת לרחוב.

★ ★ ★

מיניענל וייער

את אשיותה המהוללת היא חושפת בכל הזדמנות לקרני השמש המחממות.

קוראים לה

הגוף

רצוי על שפת-הים. אם הים סוער — אז בכריכה. באחת ההזדמנויות, כשהיתה שרו-עה פרקדן על הדשא הירוק של בריכת-אכזיה, נפלה על הגוף הנוהב, מפואר-הקיי-מורים, עינו הבוחנת של צלם השבועון הגרמני קויק.

הוא מיהר להנציח על סרט את היופי השוין ופנה אל העלמה הצעירה בשאלה: "סליחה, גברתי, את בריזיים בארדו?" ב'רוב צניעות, ענתה לו העלמה: "לא, אני חנה אלישווילי". איש קויק לא איבד את נימוסיו. צילם אותה איזה ארבע תמונות,

לכריה יין בריזיים בארדו, לרמתיים יש בריזיים בארדו וגם לפתח-תקווה יש בריזיים בארדו. לכל עיר-שדה קטנה יש ב.ב. מקומית, שמחלפות שעה הצהובות מדורות את שנת-הלילה של נעריה-עיר, שלוש-ארבע שנים היא זוהרת כשמש ב'שמי העיר הקטנה, ואם היא לא מצליחה להגיע בסוף ליצוא, היא מתחתנת עם איש שקט וסוליד, ויולדת לו שלושה ילדים. בריזיים בארדו של פתח-תקווה היא הגה אלישווילי (23), גרפיקאית חסובת איברים ושופת עור, המבלה את כל סיציה, מן

בחולל

זכתה חנה אלישווילי לפירוטס בכמה מעטוני האופנה הגדולים. צילום זה, שצולם בידי הצלם וילי ריזו המפורסם, הופיע על גבי עמוד שלם בשבועון הנשים הצרפתי מארי קלייר, בארץ עברה חנה קורס מיוחד לדוגמנות.

לאומית, הכינה שרה הצהרה לציבור: "אני מעריצה ים וספורט, ומתה על כדורגל. ביקיני מינימים הוא ההובי שלי. דבר אחד מפריע לי בשעה שאני בביקיני — הגברים נועצים בי עיני עגל ומזיעים. מול שאני לוקחת את החיים בקלות — ומסוגלת לצחוק מזה."

חוק מזה: "אני בחורה צנועה — אוהבת שמש, סערות, חיים-סוערים, להשתולל ר' לעשות חיים משוגעים. אני אוהבת גם כל-בים, אבל הם תמיד נעלמים או נדרסים, ובמקומם באים גברים — לנחם אותי."

חנה לא הציעה מעולם למישהו שיעסיק אותה בדוגמנות. תמיד הציעו לה. היא לא חיפשה אף-פעם את הזוהר, וזה לא מעניין אותה. היא עברה קורס דוגמנות רק ב'מקרה, אבל בעצם כל רצונה הוא להיות שרססת ולהתחתן. "כי אני בחורה סולידית מטבעי" מסבירה חנה.

★ ★ ★

אני רא אשמה

אכבר לא נותנים להיות בארץ הזאת. במיוחד הגברים, ובעיקר גברים-בעלי-מכוניות: "אינני יכולה ללכת בשקט מהע-בודה הביתה. כל מכונית שניה נעצרת, כל נהג שני מציע את הכסא שלצידו. זה גורא מדא."

"לפני חודש, למשל, כשיצאתי מהעבודה, ועברתי בצומת הרחובות אבן-גבירול-המלך שאול, נתקלתי בנהג מכונית פרטית, שנעץ בי את עיניו בזמן הנהיגה. לא עברה שניה — והוא התעסק סביב עמיד."

חנה פורשת ידיה בצער. "מה לעשות? אני לא אשמה שיש לי הופעה כל-כך סקסית."

בארץ: חנה בפוזה של דוגמנית-צילום מקצועית על חוף-ים